

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII (*Vindecarea lunaticului*)

†) SF. CUV. IOAN IACOB DE LA NEAMȚ;
SF. MC. EVSIGNIE; SF. NONA, MAMA
SF. IER. GRIGORIE TEOLOGUL;
SF. IER. FABIAN, EPISCOPUL
ROMEI

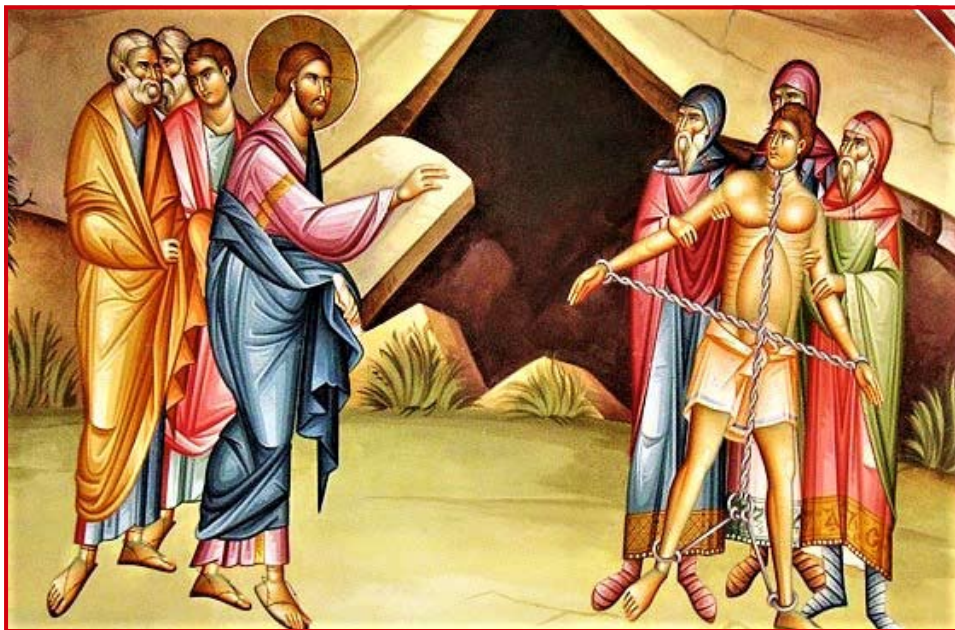
Domnul se schimbă la Față pe Muntele Taborului. Arătase slava Sa dumnezeiască. Iar când S-a coborât de pe Muntele Taborului, la poalele muntelui a fost întâmpinat de un tată care-L ruga: „Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece.” (Matei 17, 15-16)

Domnul le spune atunci un cuvânt, oarecum certându-i pentru puțină lor credință. „O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine!” (Matei 17, 17) Aceste cuvinte pun deci în evidență puținătatea credinței evreilor din vremea aceea și nu numai a lor.

Ce vrea să spună Domnul prin aceste cuvinte? Vroia să sublinieze că după nenumărate minuni și boli tămăduite, de multe ori incurabile, ei nu veneau nici măcar să-I mulțumească. Aici nu este însă vorba numai de ei, ci și de noi: rareori mulțumim lui Dumnezeu pentru binefacerile primite.

În darul pe care ni-l face cineva, trebuie să citim și dragostea persoanei care ne-a făcut darul și să intrăm într-o legătură personală cu cel care ne-a făcut darul. Adică noi trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru toate. Prin aceasta ne arătăm dragostea față de El, care ne-a dăruit totul fără să ne ceară nimic în schimb. Văzând Dumnezeu lipsa noastră de recunoștință se întristează. Dumnezeu a zidit firea înconjurătoare ca o binecuvântare pentru om. Dar lipsa noastră de recunoștință face ca și firea înconjurătoare să se răzvrătească împotriva noastră. Dacă am avea credință

PUTEREA CREDINȚEI, A POSTULUI ȘI A RUGĂCIUNII

Suntem în postul Sfintei Mării și fiecare, într-un fel sau altul, ne pregătim pentru praznicul mare al Adormirii Maicii Domnului, pentru noi cei de la Șerban Vodă, un Paște în mijlocul verii. Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi în biserică, ne pregătește pentru marile sărbători ce vor urma, având înțelesuri duhovnicești pentru fiecare dintre noi.

cât un grăunte de muștar, atunci și binefacerile lui Dumnezeu ar fi nesfârșite în viața noastră.

Domnul l-a tămăduit pe fiul lunatic din milă pentru el. Săvârșește această minune ca să arate puterea Lui dumnezeiască și ca să ne învețe că asemenea demoni nu pot fi scoși decât cu post și cu rugăciune. Ucenicii nu ajunseseră la desăvârșirea credinței lor. De aceea

Mântuitorul a tămăduit pe bolnav și le-a arătat și lor și nouă că demonii pot fi stârpiți cu post și cu rugăciune.

Pericopa de astăzi ne pune la suflet importanța credinței, a postului și a rugăciunii în viața noastră. Se cuvine dar ca în perioada aceasta să intensificăm postul și rugăciunea pentru noi și pentru semenii noștri. ❖

Părintele Dinu

*O, suflete, scânteie sfântă
A „Soarelui (celui) gândit”,
Odor neprețuit al lumii
Și îngerilor prea cinstit!*

*Făptura toată, cea văzută,
Și cerul cu podoaba sa
Au fost gătite pentru tine,
O, suflete, comoara mea!*

*De-aș fi lipsit de toate-n lume,
Nimica n-am a pierde eu,
Căci toate nu-s așa de scumpe
Ca tine, suflete al meu!*

Veșnicia sufletului

de Sf. Ioan Iacob de la Neamț

*Dar (vai!) lipsindu-mă de tine,
Atunci pe toate le-am pierdut:
Și slava pregătită-n ceruri
Și orice bine am avut!*

*Răscumpărat de la osândă
Cu Sângele dumnezeiesc,
Tu ești chemat să fii mireasă
A „Mirelui celui ceresc”.*

*Cu „amanetul cel de taină”,
Încredințat de la Botez,
Vei fii chemat, în ziua „nunții”,
La El să te înfățișezi.*

*Va trece cerul și pământul,
Iar tu vei rămânea mereu,
Căci suflete, tu ești „Icoana”
Prea Veșnicului Dumnezeu! ❖*

SFÂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

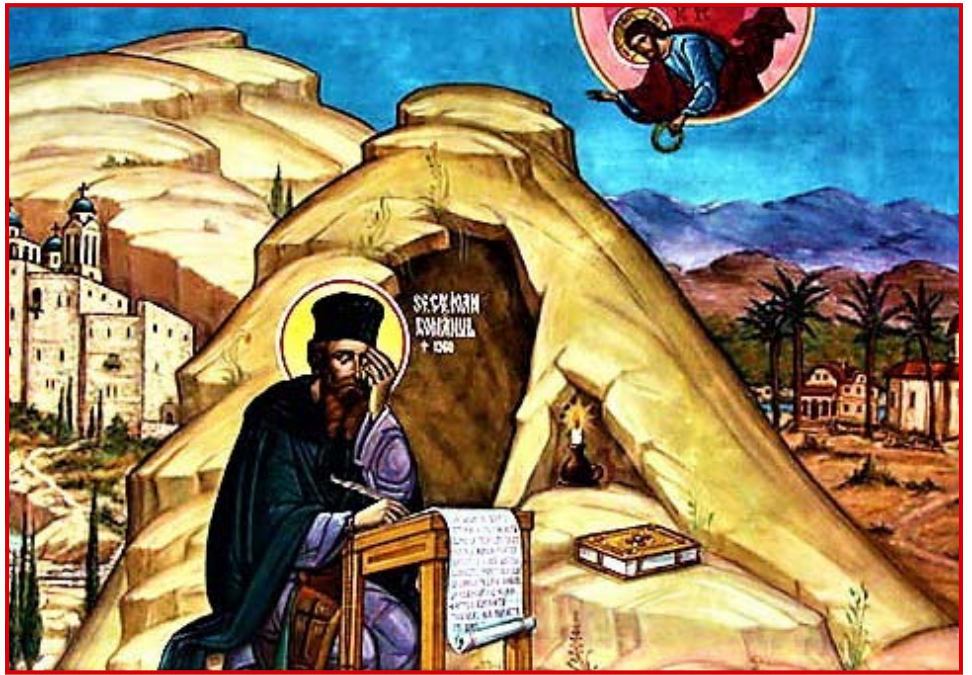

Un român la Locurile Sfinte

Născut pe 23 iulie 1913 în comuna Crăiniceni, județul Botoșani, într-o familie de țărani credincioși, Maxim și Ecaterina, a primit la botez numele Ilie. Din păcate a fost crescut doar de bunica, căci a rămas de mic orfan mai întâi de mamă, când avea 6 luni, și apoi de tată, căzut pe front în 1916.

A făcut școala în satul natal, gimnaziul la Lipcani (Hotin), iar liceul la Cozmeni-Cernăuți. În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” și a plecat la Mănăstirea Neamț. Acolo a fost primit cu dragoste în viața monahală de starețul Nicodim Munteanu, viitorul patriarh al României. După satisfacerea stagiului militar, a primit la Mănăstirea Neamț ascultările de bibliotecar și îngrijitor la bolniță, iar apoi a predat literatura română la seminarul de aici. La 8 aprilie 1936 starețul Valerie Moglan îl tunde în monahism, dându-i numele de Ioan.

Dorind viață pustnicească, cu aprobarea mitropolitului Nicodim, în noiembrie 1936 tânărul monah s-a îndreptat, împreună cu alți doi călugări, spre Țara Sfântă. Petrece doi ani în pustiu, apoi se nevoiește timp de opt ani la Mănăstirea Sfântul Sava. Avea ascultare de paracliser, dar și de infirmier al mănăstirii; îngrijea cu dragoste pe călugări, dar și pe arabi și beduini, bolnavi sau răniți în razboi, care erau aduși la infirmeria mănăstirii. În anul 1947 este hirotont preot în Biserica Sfântului Mormânt și este numit egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan

Botezătorul, din Valea Iordanului, pe care îl va conduce până în anul 1952.

În 1952, Cuviosul Ioan Iacob, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozevei. În vara următoare se retrage într-o peșteră, numită Chilia Sfânta Ana, unde își petrece ultimii ani în aspre nevoiețe. Trece la cele veșnice pe 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. A fost înmormântat de Amfilohie, egumenul Mănăstirii Sfântul Gheorghe, în peștera care-l găzduise în ultimii ani de viață.

Timp de 20 de ani trupul Cuviosului Ioan Iacob de la Neamț a rămas în peștera Sfânta Ana. La începutul lunii august 1980, fiind dezgropat, s-a constatat cu uimire că trupul său nu putrezise, păstrându-se intact. Arhimandritul Amfilohie, starețul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, istorisea:

„Ne așteptam să găsim numai sfinte oseminte și nu bună mireasmă. Când am luat scândura am văzut că părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune, așa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o schimbare a înfățișării lui; mâinile, barba, părul, rasa, încălțăminte erau neatinsă.”

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț a scris o seamă de poeme adunate într-o culegere intitulată „Hrană duhovnicească”, tipărită de ucenicul său părintele Ioanichie Părăială. Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a canonizat în ședința din 20 iunie 1992, cu dată de prăznuire 5 august. Pe 31 ianuarie 2016 a avut loc proclamarea oficială a canonizării de către patriarhia Ierusalimului a Sfântului Ioan Iacob la Mănăstirea Sfântul Cuvios Gheorghe de la Hozeva. ❖

IMNUL ROMÂNESC

de Sf. Ioan Iacob
de la Neamț
(Din pragul
anului 1956)

Acum, ori niciodată
Treziiți-vă, Români!
Având credință-n suflet
Și arma sfântă-n mâini.

În rodul născocirii
Să nu nădăjduiți,
Ci „arma mântuirii”
Mereu s-o mânuiți!

Uniți-vă în cuget
Prin simțuri creștinești
La sânul „Maicii Voastre”
Cele duhovnicești!

În pavăza credinței
Fiind adăpostiiți,
La vremuri de războaie
Veți fi nebiruiți.

Tot neamul de pe lume
Și „cel de sub pământ”
De s-ar scula-mpotriva
Va fi de voi înfrânt.

Plecați-vă la Domnul
Grumazul umilit,
Să vă înalțe fruntea
În „plaiul cel dorit”.

De somnul nesimțirii
Să nu mai dormitați
Că „zorii mântuirii”
S-arată la Carpați.

Cu dragoste curată,
Ca frații petrecând,
Să nu știrbim onoarea
Și graiul nostru sfânt!

Trezindu-ne simțirea
Din suflet creștinesc
Să punem Semnul Crucii
Pe steagul românesc!

Pe tronul cel din suflet
S-avem necontenit
Icoana prea cinstită
A Regelui mărit!

De vom păzi unirea
Și „Crezul din Strămoși”,
Vom fi și jos, în lume
Și-n ceruri glorioși!

În scumpa noastră țară
Atunci vor crește iar
Virtuțile străbune,
Cu nume secular.

Din groapa stricăciunii
Săpată de tiran
Se va scula cu slavă
„Răsadul lui Traian”.

Deci, azi, ca niciodată,
Să ne vădim „Creștini”
Păstrând neprihănită
Credința, prin străini! ❖

6 august - Schimbarea la Față

SĂRBĂTOAREA PARTICIPĂRII NOASTRE LA ÎMPĂRĂȚIE

„Și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17, 2)

Biserica noastră prăznuiește azi Schimbarea la Față a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iată cum a avut loc minunea: La șase zile după ce a spus ucenicilor Săi: „Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere” (Mt 16, 28; Mc 9, 1), Iisus îi ia pe Petru, Iacov și Ioan, urcându-i pe un munte înalt - muntele Taborului în Galileea - ca să se roage. El îi urcă pe munte ca simbol al înălțării spirituale care, din virtute în virtute, duce la dragoste, virtute supremă care deschide calea contemplării dumnezeiești. Această înălțare era de fapt esența întregii vieți a Domnului care, fiind înveșmântat cu slăbiciunea noastră, ne-a deschis drumul către Tatăl, învățându-ne că isihia (liniștirea) este mama rugăciunii, iar rugăciunea este cea care arată către noi slava lui Dumnezeu.

„Și pe când se ruga, deodată, fața Sa deveni o alta, Se schimbă și sclipi ca soarele, în timp ce hainele sale deveniră strălucitoare, de un alb scânteietor...” (Mc 9, 3). Ceea ce Hristos le arată Apostolilor Săi în vârful muntelui nu era o privilegiu nouă, ci manifestarea strălucită în El a îndumnezeirii naturii omenești - inclusiv trupul - și a unirii Sale cu splendoarea dumnezeiască. Din natura divină a lui Hristos purced deci energiile divine care vor îndumnezei precuratul Său trup, astfel încât ucenicii întrezăresc trupul preamărit, așa cum va arăta acesta după ce va fi îndurat chinurile Patimilor și va fi învins moartea. Hristos S-a descoperit în acea clipă sub chipul slavei Sale, anticipând biruința asupra morții, când trupul Său va deveni nesticăcios pentru vecie.

În mijlocul acestei slăvite privilegiu se arată, alături de Domnul, Moise și Ilie, doi mari profeți din Vechiul Testament, reprezentând respectiv Legea și Prorociei, care îl mărturiseau ca stăpân al celor vii și al celor morți (Moise a murit înainte de a intra în Pământul Făgăduinței iar Ilie a fost dus într-un loc tainic fără să cunoască moartea). Și vorbeau cu El, în lumină, despre ceea ce urma să se înfăptuiască la Ierusalim, adică Patimile Sale. Moise reprezintă Legea, al cărei părinte este, iar Ilie - Prorociei. Legea și Prorociei nu aveau decât un țel: întruparea Cuvântului. Acest lucru s-a săvârșit. Hristos, Cel

vestit de Proroci, a venit să plinească Legea, iar nu să o strice.

Petru, doborât de strălucirea viziunii contemplate, privește pe Iisus vorbind cu Moise și Ilie. Cuprins de dorința de a fixa clipa, el spune: „Doamne, bine este să fim noi aici”, adăugând: „Dacă voiești, voi face aici trei colibe: ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una” (Mt 17, 4). Mântuitorul îngăduise însă ucenicilor să se bucure numai de străfulgerarea unei clipe, ruptă din veacul ce va să vină.

Praznicul de astăzi este mai întâi de toate Praznicul luminii. Sfântul Grigorie Palama și alți Sfinți Părinți ai Bisericii ne spun că această lumină este lumina cea neapropiată în care locuiește Dumnezeu. Este lumina în care Se îmbracă El ca într-un veșmânt. Este lumina dragostei cerești, a slavei dumnezeiești. Iisus a avut neconținut această lumină în El Însuși, dar, din iubire pentru noi, în timpul vieții Sale pământești Mântuitorul își ascunde firea dumnezeiască sub vălul unui trup omenesc obișnuit. La Schimbarea la Față însă, Mântuitorul a permis ascunsei Lui slave dumnezeiești să se reverse în toată strălucirea ei asupra Persoanei Sale.

Pentru asemenea motive Schimbarea

la Față este considerată de creștinătate ca Praznicul luminii dumnezeiești, revărsată în mod vizibil asupra lumii noastre pământești. Schimbarea la Față a fost deci minunea care, prin revelarea slavei Fiului, a dat posibilitatea teologiei să pătrundă în domeniul misterului inefabil și să încerce a-l prinde în formule dogmatice. Sărbătoarea Schimbării la Față este deci prin excelență aceea a îndumnezeirii naturii noastre omenești și a participării trupului nostru trecător la bunurile veșnice, care sunt mai presus de fire. Praznicul de astăzi ne cheamă pe fiecare dintre noi la o schimbare lăuntrică, la limpezire, la iluminare, la conformarea vieții noastre la voia cea sfântă a lui Dumnezeu. Schimbarea la Față a Mântuitorului începe pe când El se ruga. Iar schimbarea noastră lăuntrică trebuie să înceapă tot cu rugăciunea, cu ajutorul harului dumnezeiesc, pentru că singuri, numai cu propriile noastre puteri, nu ne putem schimba. De aceea, să nu încetăm a ne ruga lui Dumnezeu, Maicii Domnului și tuturor Puterilor cerești să ne lumineze mintea, inima și viața cu lumina adevărului. Amin! ❖

Diacon Cristian Filiuță

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 5 - 12 AUGUST 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 5 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 6 august	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Miercuri 8 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Schimbarea la Față a Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie
	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 10 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	De la 22 ³⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 11 august	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Paraclisul Maicii Domnului
Duminică 12 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS PAFNUTIE, SAU PÂRVU ZUGRAVUL

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârvu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung-Muscel, la 12 octombrie 1657, ca fiu al preotului Ioan Pârvescu (1623-1702) și al credincioasei sale soții, al cărei nume nu s-a păstrat. La botez a primit numele nașului său, marele vistiernic Pârvu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserici. Crucea încercărilor s-a abătut asupra familiei preotului Ioan, când preoteasa acestuia a trecut la Domnul ca o muceniță, născând pe al șaselea copil.

Boala a secerat apoi pe cinci dintre ei, Pârvu fiind singurul rămas în viață. Prin urmare, preotul Ioan Pârvescu s-a călugărit la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârvu, în vârstă de 11 ani. La școala acelei mănăstiri s-a deprins cu cititul și scrisul, dar și cu cele dintâi taine ale zugrăviei, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie, care l-a luat lângă sine, pe schele, punându-i în mâini scoica pentru amestecat culorile și găsindu-l înzestrat pentru iconografie.

La împlinirea vârstei de 18 ani, Pârvu și-a îndreptat pașii spre pământul binecuvântat al Moldovei, trimis să învețe zugrăvia în Bucovina, cu un vestit meșter rus. Acolo a deprins tainele pictării icoanelor și a luat ca pildă de iconografie numeroasele mănăstiri și biserici bucovinene, împodobite cu picturi interioare și exterioare. După 5 ani s-a întors din Moldova, devenind pentru scurt timp pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său.

Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserica Mănăstirii Aninoasa (jud. Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserica Mănăstirii Negru Vodă (oraș Câmpulung-Muscel, jud. Argeș).

Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, și anume: mănăstirile Cotroceni, Colțea, Berca (jud. Buzău), Schitul Poiana (com. Poiana Câmpina, jud. Prahova), Schitul Lespezi (oraș Comarnic, jud. Prahova) și Bordești jud. Vrancea), bisericile de mir de la Filipeștii de Pădure și Măgureni (jud. Prahova) (ș.a.).

De asemenea, alături de fresce, Pârvu Mutu a pictat și icoane pe lemn, cea mai cunoscută se află la Mănăstirea Sinaia: icoana Sfintei Treimi.

Pârvu Pârvescu a primit supranumele de Mutul nu pentru că ar fi fost mut, ci deoarece picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întrerupea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai

lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoița sa și isusință în lucrarea iconografiei.

Stabilit în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de zugrăvie, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, a avut doi copii, Pârvu și Gheorghe, dar la scurt timp a avut de purtat și el, precum odinioară tatăl său, crucea încercărilor vieții. Soția sa, Tudora, a trecut la cele veșnice, iar el a pornit într-un pelerinaj la Ierusalim, în timpul căruia a postit și s-a rugat stăruitor.

La întoarcere, în anul 1718, luminat de

harul lui Dumnezeu, intră în monahism la Mănăstirea Mărgineni, împreună cu fiul său cel mai mic. Pârvu primește numele de Pafnutie, iar fiul său, Gheorghe, pe cel de Gherasim. La Mărgineni, monahul Pafnutie, dovedind o vastă cultură și cunoașterea de limbi străine, se îndeletnicește și cu traducerea în românește a unor texte din vasta bibliotecă înființată acolo de Cantacuzini.

În 1731, după 13 ani de nevoiță, rabdă o nouă încercare: fiul său, monahul Gherasim, trece la cele veșnice. Înțelegând pe deplin deșertăciunea lumii și fugind de laudele oamenilor, Cuv. Pafnutie a căutat și mai multă însingurare, trebuincioasă pentru rugăciunea cea de taină a inimii și, luând binecuvântarea starețului Cosma, s-a îndreptat spre schitul mai depărtat de lume, din inima codrilor, Robaia (com. Mușătești, jud. Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735.

Cuv. Pafnutie - Pârvu, iconarul de la Robaia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoaasă, la nevoița și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, rânduindu-i zi de pomenire în data de 7 august. (basilica.ro - text parțial prelucrat) ❖

Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla

Ismail. Mai apoi ea se călugărește la Schitul Vărzărești Focșani, iar soțul ei la Schitul Poiana Mărului. Când turcii au dat foc Schitului Vărzărești, Teodora se retrage în munți, împreună cu stareța, schimonahia Paisia. După moartea Paisiei, Teodora se întoarce în părțile Neamțului, în pădurile din jurul Schitului Sihăstria, retrăgându-se apoi în pustie, în părțile Schitului Sihla. Aici Teodora se hrănea cu măcriș, fructe de pădure și alune. Păsările îi aduceau fărâmituri de pâine de la trapeza Schitului Sihăstria, iar apă bea din scobitura unei stânci din apropiere. A fost înmormântată în peștera în care a viețuit. Trupul a rămas tănuțit acolo până după 1830, când domnitorul Mihail Sturza a așezat moaștele ei într-o raclă și le-a depus în biserica schitului. După ce domnitorul a zidit o biserică la moșia sa din satul Miclăușeni (Iași), a strămutat sfintele moaște în aceasta ctitorie. În anul 1852, sfintele sale moaște au fost duse la Mănăstirea Pecerska din Kiev. ❖

S-a născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea, în satul Vânători Neamț. În tinerețe este fost căsătorită de părinți, împotriva voinței ei, cu un tânăr evlavios din